

Aan het college van Burgemeester en Wethouders te Hoorn

Hoorn, 26 juli 2005

Inzake: een dagje ambulance met ex artikel 37 vragen!!!!

Een dagje mee met de ambulance!

Het zou het uitkomen van een jongens- (of meisjes-!)droom kunnen zijn, een dagje mee met de ambulance. Net als bij de politie of de brandweer heeft het iets aantrekkelijks, met loeiende sirenes door de stad racen, op weg om slachtoffers te helpen.

De werkelijkheid is natuurlijk dat de medewerkers dag in dag uit bezig zijn met mensen die in de problemen zitten, en vaak acute hulp nodig hebben. En dat is lang niet altijd makkelijk.

Naar aanleiding van mijn vragen over het navigatiesysteem van de hulpdiensten, ben ik uitgenodigd door dhr. Tom Koenis, teammanager, om een dagje mee te rijden op de ambulance. Dit aanbod heb ik uiteraard met beide handen aangegrepen.

En dinsdag 19 juli jl. was het dan zover. Om 7.45 uur vervoegde ik mij bij de ambulancepost, alwaar ik met koffie werd verwelkomd. Vervolgens kreeg ik passende kleding, zodat ik er echt bij leek te horen. Tom nam ruim de tijd om mij van alles uit te leggen over de ambulances, de diensten, het systeem, etc.

Er wordt altijd gewerkt met een chauffeur en een verpleegkundige, die uiteraard beiden een grondige opleiding achter de rug hebben. Deze teams wisselen periodiek van samenstelling, zodat je niet jaar in jaar uit met dezelfde partner hebt te maken. De sfeer is onderling erg goed. Men gaat plezierig met elkaar om, geintjes tussendoor, veel overleg en ik hoorde dat het ziekteverzuim erg laag ligt voor zo'n zwaar beroep, namelijk op de 3,5 %. Vele bedrijven en instellingen zullen hier jaloers op zijn!

De dag dat ik daar was, was een vrij rustige. In Hoorn zijn altijd meerdere teams aanwezig. Toen er dan ook een team van de post in Hoogkarspel op pad moest, gingen Tom, de chauffeur Jeroen en ik daar naartoe, om te zorgen dat er daar toch weer een ambulance klaarstond om uit te rukken. Vanuit Hoogkarspel vervolgens om dezelfde reden naar Wieringerwerf, en na enige tijd weer richting Hoorn.

Vervolgens naar het ziekenhuis, om een meneer die een dagopname had ondergaan naar zijn huis te vervoeren. De teamleden zijn goed op elkaar ingespeeld, taken zijn verdeeld, en de omgang met patiënten is kalm en met respect. Allereerst stellen zij zich voor aan de patiënt, en overleggen dan rustig wat er moet gebeuren.

Het volgende ritje was om een oudere dame met rugproblemen vanuit het Bolwerk naar een verpleeghuis in Berkhout te brengen voor een tijdelijk verblijf. Mevrouw woont op de 1^e verdieping, en daar is een lift, dus geen probleem, dachten we. Totdat de liftdeur openging. De lift bleek zo ondiep te zijn dat de brancard daar niet in paste. Er stond een meneer te kijken, die vertelde dat hij er ook met zijn booster niet in kon.

Dat is eigenlijk te gek voor woorden. Als er een appartementencomplex wordt gebouwd met een lift, mag je toch op zijn minst verwachten dat daar een brancard in past. En een booster.

De betreffende mevrouw moest vervolgens via de brandtrap naar beneden worden vervoerd. Dat was voor niemand een pretje. Voor haar een beproeving, voor de ambulancemedewerkers een haast onmogelijke krachtsinspanning.

Gedurende de dag hebben we uiteraard over het navigatiesysteem gesproken. Het systeem geeft aan waar een straat zich bevindt middels een display op het dashboard, met een overzichtskaartje links, en de aanwijzingen voor de chauffeur ('over 50 meter rechtsaf') aan de rechterzijde. Alleen huisnummers zitten niet in dit systeem. In oude dorps/stadskernen is dit niet zo'n probleem werd mij verteld. Van oudsher begint de nummering altijd aan de kant die het dichtst bij het stadhuis is. Verplaatsing van het stadhuis en nieuwbouwwijken met onoverzichtelijke hofjes tornen dan ook aan deze vastigheid.

De ambulancemedewerkers moeten zich vaak toch nog wel op de eigen bekendheid met de straten beroepen. Veel huisnummers zijn slecht te vinden doordat de verwijzingsborden niet aanwezig zijn, niet te vinden zijn doordat ze zich op een onlogische plaats bevinden (of achter struiken en bomen), of zelfs de nummering verkeerd is aangeven. Nu het zomer is, en derhalve lang licht, is het vaak nog wel te overzien. Maar in de winter kan zelfs het zoeklicht op de ambulance niet altijd soelaas bieden.

Volgend jaar is de huidige apparatuur afgeschreven, en krijgen de ambulances nieuwe apparatuur. Met huisnummers daarin.

Dit is bepaald geen overbodige luxe. Ook gisteren bereikte mij nog een ernstige klacht. Afgelopen week werd de ambulance ingezet voor een meneer die onwel was geworden in het Sportcentrum Holenweg.

Tot ontsteltenis van de betrokkenen aldaar, arriveerde de ambulance pas na 22 minuten. De ambulance zou eerst aan de verkeerde kant van de Holenweg terecht zijn gekomen, bij het Philipsterrein.

Ook hier zijn dus vele kostbare minuten kwijtgeraakt door een niet optimaal systeem. Dit had hele ernstige gevolgen kunnen hebben. En dat ben ik een beetje beu. Het gaat hier om mensenlevens, en ik wil beslist niet over een jaar te horen krijgen dat ik toch wel gelijk had. Want dat betekent dat het een keer fout is gegaan.

De ambulancemedewerkers hebben er min of meer vrede mee dat het nog een jaar duurt. Zij zijn het gewend dat er weinig geld is voor van alles. Zo kunnen zij lang niet zo vaak als gewenst is meedoen aan oefeningen, trainingen, etc. omdat daar geen geld voor is (voor meer personeel dat nodig om de mensen te vervangen).

Hen is vooral de slechte bewegwijzering van huisnummers een doorn in het oog (als voorbeelden werden de Matissehof en de Plutohof genoemd), evenals de drukte op vele wegen waardoor zij niet zo snel als mogelijk op de plaats van bestemming kunnen aankomen.

Omdat ik geen gelijk wil krijgen, lijkt het me een goede zaak om in overleg te treden met de ambulancedienst, om te bewerkstelligen dat het genoemde nieuwe systeem zo snel mogelijk aangeschaft wordt, door bijvoorbeeld het versneld afschrijven van de huidige apparatuur. Een boekhoudkundige berekening mag toch niet ervoor zorgen dat er nog een jaar lang van alles mis kan gaan.

Ik heb daarom een aantal vragen ex artikel 37 van uiteenlopende aard:

- Bent u bereid om nogmaals deze situatie goed te bezien en door te spreken met de in deze verantwoordelijken?
- Bent u bereid om hiervoor desgewenst een financiële regeling te treffen
- Wilt u zich inspanningen getroosten om te bevorderen dat het ambulancepersoneel wat vaker aan oefeningen mee kan doen
- Hoe is de regeling voor liften in nieuwbouwappartementen?
- Is het mogelijk deze regeling zo aan te passen, dat zodra er een lift wordt getekend in een nieuwbouwcomplex, er voor gezorgd wordt dat er in elk geval een brancard in past?!

Gezien het feit dat de vakantieperiode net is aangebroken, lijkt het me redelijk om te verzoeken vóór 4 september a.s. een antwoord op mijn vragen te krijgen.

Ik wil niet afsluiten dan voordat ik mijn hartelijke dank heb uitgesproken aan alle medewerkers van de ambulancepost, en dan met name Tom en Jeroen. Fijn dat jullie zo'n buitenstaander op sleeptocht wilden nemen en van alles wilden uitleggen.

Met vriendelijke groet,

José Kamphuis
Fractievoorzitter Hoorns Belang

cc: dhr. Tom Koenis
fractievoorzitters
griffie
pers